

תלמודו בידו

דף יט עמוד ב

- א] לרב פפא, כיצד נחסכה לכהן הגדול הליכה מיותרת ?
- ב] האם הכהנים העובדים בבית המקדש הם שלוחי ה' או שלוחי בעל הקרבן ?
- ג] מדוע טרחו להשביע את הכהן הגדול שלא ישנה מכל מה שאמרו לו ?
- ד] האם מותר לרמוז בעיניו בשעה שקורא את שמע ?
- ה] כיצד דורשים את "ודברת בם" ?

- א] היה משכים ועושה את צרכיו, וטובל במקוה הסמוך לו ולמעלה משער המים]. והולך לבית אבטינס שבצפון ללמוד חפינת הקטורת, ובא למקדש ועובד כל היום. ולפנות ערב מזים עליו מי חטאת, וחוזר לדרום לטבול, ומשם ללשכת פרהדרין. אך אם לשכת פרהדרין בצפון, הרי טובל בדרום, וחוזר לצפון לחפינה. ובסוף היום חוזר לדרום לטבול, ושוב הולך לצפון ללשכת פרהדרין.
- ב] שלוחי ה'. שאין לומר שהכהן שליחו של בעל הקרבן, שהרי זר פסול לעבודת הקרבן בעצמו, ואיך ימנה שליח לדבר שאינו יכול לעשותו.
- ג] כיון שהצדוקים פירשו "בענן אראה על הכפורת" בשיבוש, שעל הכהן הגדול לתת את הקטורת על הגחלים בעודו בהיכל, וכך להיכנס לקודש הקדשים. ובאמת נכנס תחילה לקודש הקדשים, ושם נותן את הקטורת על הגחלים.
- ד] בפרשה ראשונה: אסור. כי צריך כוונה גמורה, שנאמר "הדברים האלה על לבבך". בפרשה שניה: מותר לרמוז בעיניו, לקרוץ בשפתיו, או להורות באצבעותיו.
- ה] 1. קורא את שמע בקול, אבל תפילה נאמרת בלחש.
2. "בם" היינו דברי תורה, שבהם יש לך רשות לדבר, אך לא בשיחה של קלות ראש. והשח שיחת חולין עובר בעשה. ולרב אחא אף בלאו "לא יוכל איש לדבר".
3. "ודברת בם" היינו שיעשה דברי תורה קבע.